

— Вземи го, синко, вземи го. Сега е време да го вземеш вече. Щомъ дойдоха нашитѣ войниши...

Детето отърча като крилато, а старецътъ се обърна къмъ насъ:

— Това дете е внукъ на едникия ми синъ. Тази невѣста му е майка, на сина ми дъщеря. А сина ми... убиха ми го при Криволакъ миналата война! Ей го е. къде е Криволакъ... Та отъ него иска да си вземе наследството...

Детето пакъ изкочи изъ къщи и дойде при насъ. То носѣше въ малката си ржчичка... единъ кръстъ за храбростъ!

Старецътъ подкачи отново:

— Толкова години го пазихъ при иконата, да не би да го взематъ сърбитѣ. А на малкия разправяхъ да чака. Казвахъ му, че ще му дойде времето... Знаехъ си азъ, че не гине българщината.

Ние стояхме слисани. Ванката не се стърпѣ:

— Славно наследство получи, юначе! Най-голѣмото наследство, което единъ баща трѣбва да остави на синоветѣ си, ако е истински българинъ. Па и ти да бждешъ достоенъ да получишъ такъвъ кръстъ!

— Като порастнешъ какъвъ ще станешъ? — запитахъ азъ.

— Войникъ, чичо! Български войникъ!

ЗМЕЙ ГОРЯНИНЪ

Гроздоберъ

Дароветѣ на земята
днесъ сж радость за децата.
Нека е добра сполука —
тръгвайте, деца, отъ тука,
да потеглиме съсъ време
сладко грозде да береме,
съ биволитѣ и колата
да осъмнемъ на лозята.
Че зърната се налѣли
едри, сочни и узрѣли,
съ бистъръ сокъ и кожа мека —
чудна сладость за човѣка.
Хайдете, деца, вървете,
сладко грозде си хапнете!
Днесъ е празникъ на земята —
гроздоберъ е по лозята.

АТНАСЪ ДУШКОВЪ

